

Nesmrtelnost

Žijeme ve světě, v němž není nic nesmrtelné, tj. v němž není žádné nesmrtelnosti. To neznamená, že musíme samu myšlenku nesmrtelnosti prostě opustit a zavrhnout; jednou byla myšlena (vymyšlena), a tak se jí nemůžeme zbavit jinak, než že prokážeme její vnitřní nekonsistenci a rozpornost. To však v tomto případě není možné, protože myšlenka nesmrtelnosti je za určitých podmínek (předpokladů) pevná a konsistentní. Jde nám jen o to, že není možno ji uplatnit na žádná vnitrosvětelná jsoucna, a dokonce ani na celý vesmír – ani ten není „nesmrtelný“. Vše, co se jednou zrodilo (nebo zrodí), je (bude) smrtelné. Jedině to, co se nikdy nezrodilo, může aspirovat na nesmrtelnost, neboť smrt je nerozlučně spjata s každým životem, který se kdy zrodil a ještě zrodil a ještě zrodí. Jediné možné pozitivní řešení problému „nesmrtelnosti“ tedy musí zaměřit svou pozornost na to, co se nikdy nezrodilo, ale co zároveň nemůže být považováno za pouhé „nic“, co není totožné s „nicotou“. Co to tedy může „být“, nemá-li to zmizet v „nicotě“, ale co také nemůže být „jsoucí“ jakožto nějaké vnitrosvětelné jsoucno? Je to „něco“, co sice „ještě není“, ale co nikdy nemůže být „jsoucí“, a přece je základem a spíše zdrojem, pramenem „zrodu“ všeho „jsoucího“ – tedy něco „budoucího“.

(Písek, 060421-1.)